Risale-i Nur siyasetin inhisarına girmez!

Eskiden Risale-i Nur'u okuyanlar tutuklanırlardı. Devlet açık oynardı. Risale-i Nur'u okuyanlar da düşmanlarını bilirlerdi. Tutuklanırlardı, ama kitap okumaktan vazgeçmezlerdi.

Risale-i Nur'un karizmasını bitiremediler. Milyonlar bu kitapları aldı, okudu, imanını kurtardı ve okumaya devam ediyor.
Devlet yasaklamayla bu işin önünün alınamayacağını gördü. Planını dessasane kurdu. "Biz basalım bu kitapları!" deyiverdi!
Ne şirin bir sözdü bu!
Devlet, varlığı için tehdit gördüğü eserleri basacaktı! Felek tersine mi dönmüştü ne?
Oysa anlaşılıyor ki, şimdi devlet uzmanlaşmış, açık oynamıyor. İşini sinsi götürüyor.
Şimdi kurt kuzu postuna girmiş!
Bu daha korkunç bir plan!
İnsanlar düşmanı sezmiyor, hatta duâ ediyor.
Kurt da dişini göstermiyor; çabuk yol alıyor.

YENİ ASYA YALNIZ KALDI

Sadeleştirme adı altındaki tahrifat, plânın ilk aşamasıydı.
Nurcular bu işten haklı olarak rahatsız oldular. Tek vücut oldular ve uyardılar. Bu işin yanlış olduğunu, Üstadın buna izin vermediğini, bunun bir tahrifat olduğunu çok söylediler.
Buraya kadar Nurcular ortak vicdan ile hareket etti. Yakışan da bu idi. Tek noktada tesanüdü ve ittifakı sağladılar.
Ama karşı tarafta söz dinleyen yoktu! Muhatap yoktu. Ve tahrifat, hız kesmeden devam etti.
Bu dâhilî problem derin güçlerin iştahını kabartmıştı. Plânın ikinci aşamasına geçtiler. Ortaya bir çözüm teklifi attılar ve ağızları salya akıtarak seyretmeye başladılar.
Risale-i Nur'u korumada hassas (ama etraf-ı erbaasıyla muhakeme etmeyen) bazı Nurcu kardeşlerle, üyeleri dindar hükümeti bir araya getiriverdiler.
Ve eylem, tam planladıkları şekliyle kendi kendine yürümeye başladı: Risale-i Nur'u devlet koruyacaktı. Bakanlar Kurulu meseleye el atacaktı.
O gizli plân bu noktada Nurcuları bölmeyi de başarmış oldu. Yeni Asya camiası devletin bu yaklaşımının iyi niyetli olmadığını, hükümetin dindar üyeleri iyi niyetli

olsa bile, iyi niyetin bu meselede yeterli olmayacağını, bunun bir fitne olduğunu çok söyledi, çok yazdı, çok gözyaşı döktü. Ama yalnız kalmıştı. Ne hükümetle çalışmak isteyen Nurcu kardeşlere, ne dindar hükümete bunu anlatamadı.

TAHRİFATTAN KAÇARKEN TAHRİFATA YAKALANDINIZ

Şimdi iş başka bir merhaleye geldi; dokuz ay kimseye bandrol vermeyen hükümet, Bakanlar Kurulu marifetiyle Risale-i Nurların basım hakkını Diyanete verdi.
Bu netice için çalışan Nurcu kardeşler, bu fütuhattan(!) sonra rahatlamışlardır her halde. Gece gözlerine uyku giriyordur artık.
Şimdilerde kimisi devletin Risale-i Nur'u himaye edeceğini, kimisi Risale-i Nur'un devleti himaye edeceğini söylüyor.
Oysa önemli bir şeyi atlıyorlar. Bu iddialarına Risale-i Nur'dan destek yok! Risale-i Nur'da ne devletin himayesini arayan tek satır; ne de vazifesinin devleti himaye etmek olduğuna dair tek satır bulmak mümkün değil!
Bu da bir anlam tahrifatı değil mi?
Kaderin garip cilvesi: Tahrifattan kaçarken tahrifata yakalandınız!

BU BİR EL KOYMA OLAYIDIR

Diğer taraftan halihazırda Diyanet muhtar değildir ve Risale-i Nur için sivil bir inisiyatif kullanmayacaktır.
Risale-i Nur için sivil inisiyatif önemli. Resmî bir kurumun imbiklerinden geçmeyi, siyasetin borusuna girmeyi Risale-i Nur hazmetmez. Diyanet basım işini kişi ve kuruluşlara verse bile, kendisinin bunu denetleyecek olması insanı ürkütüyor. İş, şunu yaz, şunu çıkar arenasına dönerse, şimdiki gelişmeyi fütuhat sayan Nurcu kardeşler bunu nasıl izah edecekler?
Bu nasıl bir gaflet? Anlamak mümkün değil!
Benim asıl üzüldüğüm nokta: O gizli zındıka komitesi Nurcuları da birbirine düşürdü. Nurcuların bir bölümü ağlarken, diğer bölümünün desteğiyle himaye adı altında Risale-i Nurlara resmen el konuldu!
Ben tekelleşme bile demiyorum.
Hayır; bu bir el koyma hareketidir!
Allah'tan ki ülkemizde Anayasa Mahkemesi var. Ve Anayasa Mahkemesi bu gelişmeyi hukuka vuracak!
Kimse üzülmesin: Hukuk yerini bulursa, hukukun kestiği parmak acımayacak!